

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

w sprawie **R. G.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 22 kwietnia 2026 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim

z dnia 21 marca 2024 r., sygn. akt II K 177/23,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
środkach kompensacyjnych, zawartych w pkt. 2 i 3 zaskarżonego
wyroku i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Janowie Lubelskim.**

Tomasz Artymiuk

Jacek Błaszczyk

Kazimierz Klugiewicz

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Janowie Lubelskim wyrokiem z dnia 21 marca 2024 roku, w sprawie o sygn. akt II K 177/23, uznał R. G. za winnego ciągu trzech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (biorąc za podstawę wyroku stan prawny obowiązujący w dacie 13 marca 2024 roku), za który na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 57 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności.

W związku ze skazaniem za te przestępstwa, na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego R. G.:

- na rzecz U. B. 5 500 zł tytułem naprawienia szkody (pkt 2 wyroku);
- na rzecz W. M. 7 400 zł tytułem naprawienia szkody (pkt 3 wyroku);
- na rzecz J. i P. małżonków G. 5 700 zł tytułem naprawienia szkody.

Ponadto ww. wyrokiem R. G. uznał za winnego przestępstwa określonego w art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na podstawie art. 224 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności.

Następnie, na podstawie art. 85 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył kary jednostkowe i wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Wobec niezaskarżenia wyroku przez żadną ze stron, uprawomocnił się on w dniu 29 marca 2024 roku bez postępowania odwoławczego.

Pismem z dnia 16 grudnia 2025 r., kasację na korzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środkach kompensacyjnych z art. 46 § 1 k.k. (punkty 2 i 3 części dyspozytywnej), podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k., polegającego na orzeczeniu wobec oskarżonego R. G. środków kompensacyjnych w postaci obowiązku naprawienia szkód wynikających z popełnienia przestępstw na szkodę U.

B. i W. M. poprzez zapłatę na rzecz wymienionych pokrzywdzonych kwot odpowiednio: 5500 zł i 7400 zł, podczas gdy w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy wielkość szkód była mniejsza, bowiem w toku postępowania przygotowawczego zostały one w części naprawione przez oskarżonego poprzez przekazanie U. B. kwoty 1000 zł oraz W. M. kwoty 2000 zł, co doprowadziło do zasądzenia na ich rzecz rekompensat przewyższających wysokość szkód istniejących w chwili wydania wobec oskarżonego wyroku skazującego.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Janowie Lubelskim.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zasadnie bowiem wskazano w kasacji, że w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji orzekł środki kompensacyjne na rzecz U. B. i W. M. w zbyt dużej wysokości.

Trafnie przytoczono w kasacji zeznania U. B. (k. 517–518, k. 757–760) oraz fragment treści jej pisemnego wniosku (k. 559), z których to dowodów wynika, że oskarżony naprawił częściowo szkodę wyrządzoną popełnionym przestępstwem, uiszczając na rzecz pokrzywdzonej kwotę 1000 złotych. O ile przedmiot przestępstwa oszustwa dokonanego na szkodę tej pokrzywdzonej stanowiła kwota 5550 zł, o tyle została ona częściowo przez oskarżonego naprawiona kwotą 1 000 zł.

Zasadnie również powołano się na zeznania W. M. (k. 163, k. 757-760), w których oświadczył on, że oskarżony dokonał na jego rzecz dwóch przelewów w kwocie po 1000 złotych. Zatem także w odniesieniu do W. M. przytoczone wyżej okoliczności wskazują, że przedmiot przestępstwa oszustwa dokonanego na szkodę tego pokrzywdzonego stanowiła kwota 7400 zł, ale została ona częściowo przez oskarżonego naprawiona kwotą 2000 zł.

Słusznie zatem skonstatował Prokurator Generalny, że w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy szkody, jakie ponieśli pokrzywdzeni: U. B. i W. M., w wyniku

popęłnienia przez oskarżonego przestępstw, z uwagi na ich dobrowolne, częściowe naprawienie przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego były niższe niż wskazane przez Sąd Rejonowy w pkt 2 i 3 części dyspozytywnej wyroku. Zakres orzeczonych wobec oskarżonego środków kompensacyjnych, nieuwzględniający rozmiaru już naprawionej szkody jest zatem wyższy niż wielkość istniejącej w dniu orzekania szkody.

W orzecznictwie nie budzi wątpliwości to, że „w sytuacji gdy sprawca chociażby w części samodzielnie naprawił wyrządzoną szkodę, środek kompensacyjny przewidziany w art. 46 § 1 k.k. w tym zakresie nie może zostać orzeczony, albowiem środek ten zawsze związany jest z wielkością istniejącej, a więc nienaprawionej szkody” (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2021 r., IV KK 113/21, LEX nr 3220065*). Konieczne stało się zatem uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi *meriti* do ponownego rozpoznania w celu skorygowania wysokości kwot zasądzonych na rzecz ww. pokrzywdzonych tytułem środków kompensacyjnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[r.g.]

Tomasz Artymiuk Jacek Błaszczyk Kazimierz Klugiewicz